1. Jag har en liten stuga,
Den stugan är dock min.
Men ödmjukt skall man buga
Att till mig komma in.

2. Helt nära inwid marken
Har den sin resning fått.
Der borta utmed parken
Der står ett skyhögt slott.

3. I prakt och stoj otroligt
Der bor en Herreman.
Jag sofwer alltid roligt
Men det gör icke han.

4. Jag satt utför min koja
En wacker aftonstund,
Då plötsligt hördes stoja
Hans koppel kring min lund.

5. Jag satt och sjöng min wisa,
Den sjelf jag gjort, — jo, jo, —
Att Himlens Herre prisa
För lugn och samwetsro.

6. Hans Nåde till mig trädde
Just som jag bäst förnöjd
Försynens godhet quädde
För sinnesro och fröjd.

7. Hans Nåde, stödd mot bössan,
Grannt hade hört min sång,
Jag teg och tog af mössan:
Han tankfull gick sin gång.

8. Han drog en suck af smärta,
O! den förstod jag godt —
Gif mig ditt glada hjerta,
Och gerna tag mitt slott!

(GS1283)

Flickornas lof.

1. Skön är en ros, på hwars doftande sköte,
Himmelska perllika tårarne glimma,
Solen är skön då i aftonens timma,
Mildt emot lugnade böljan hon ler;
Fjäriln är skön, som till blommornas möte,
Buren, lik sylfen, på gyllene wingar,
Glädtigt och snabbt öfwer fälten sig swingar:
Långt mera skön dock, o Flicka, du är!

2. Ljuf är wäl lärkans melodiska stämma,
Som under lundärnes genswar förswinner;
Ljuft är wäl sorlet af källan, som rinner
Lugnt till den tröttade wandrarens tröst;
Ljuft är, då qual wåra hjertan beklämma,
Trollas af harpans medlidande toner
In uti sorgfria, ljusare zoner:
Långt mera ljuf är dock, Flicka, din röst.

3. Drufwornas doftande nektar förtjusar;
Tjusande locka citronernas frukter;
Tjusfull är böljan med lifwande lukter,
Öppnad för strålarnes smekningar nyß;
Tjusfull Zefiren, som swalkande susar;
Tjusfullt att, sirad af leende kransar,
Irra i wilda Bacchantiska dansar:
Men mera tjusfull är Flickornas kyß!

4. Hell eder Flickor! wår lefnads försköning,
Tingenas lycka och Skaparens åra;
Födda att fjättrade männerna lära
Byta till nöjen sitt qualfulla lif.
Må eder kyß bli min mödas belöning! —
Fritt du beröfwe mig guldet och makten,
Lockande lagern och skimrande prakten,
Fader! men Flickornas ömhet mig gif!

Hyacinten.

Den dånde kraftens hjertblod jag är,
Deß rop på min urna står skrifwet:
Förstår du mitt dunkelt glödande qual?
Är du ock en främling i skuggornas dal,
Bedragen på drömmen om lifwet?
Wet, blott åt de ewiga stjernornas tal
Blef nöjet, föryngrande, gifwet!
De fira sin ungdom i sferisk dans,
Oß lyser från waggan fram deras glans
Till grafwen.

2.

Hwi syftar då längre din bedjande blick
Till himlen, den ödeliga, kalla?
Af ljus är deß borg, men med port af demant;
Hwad brygga förmår från deß swindlande brant
Till jordens afgrunder falla?
Der tkronar kanhända allt Saligt och Sant;
Men kan du wäl Ödet befalla?
För stoftet blef smärtan det werkliga blott;
Hwem steg, att förwißa dig sällare lott,
Ur grafwen?

3.

Wäl wisar dig Hoppet sin gröna strand
Der de fagra Sirenerna sjunga,
De slå sina harpor i solens sken,
Men kusten är hwit af mördades ben
Och swek bor på hafsfruens tunga.
De willor, som spinnas på Nornornas ten,
Omyndiga själar betunga:
Men wis är den man, som ej fruktar, ej ber;
Och den bär kronan, som hoppas ej mer
Än grafwen.

4.

Dock flammar i dig en skapande eld
Som kämpar med ödet och tiden,
Hans låga förtär det Förgängligas twång;
Och höljes af moln planeternas gång —
Ditt ljus är din stjerna i striden!
Snart hinner dig Natten, lycklig och lång,
Och med henne den lagrade friden.
Den som himmel och afgrund bär i sitt bröst,
Är nog för sig sjelf, och behöfwer till tröst
Blott grafwen.

Ack, söta mor! oändligt han rör mig.
Allt se'n den dag han blef mitt förswar,
Ser jag hans bild i drömmarne för mig,
Är han min tankes mål alla dar.
Glädje och fruktan ömsom han tänder,
Endast för honom suckar jag sänder.
Om det nu blott af erkänsla händer,
Ej någon dödlig fanns än i dag,
Som war så erkänsam som jag. :,:

2.

Ja, hwarje gång då honom jag finner,
Allt blir så ljuft, så lyckligt och gladt;
Men då han åter från mig förswinner,
Allt synes sorgligt, tungt som en natt.
Hoppet att snart han dit återwänder
Sedan den enda glädje mig sänder.
Om allt det der af erkänsla händer,
Ej någon dödlig fanns än i dag,
Som war så erkänsam som jag. :,: